

Teodora Matei

Teodora Matei
Cel-ce-simte

Copyright © Teodora Matei
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editur@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, TEODORA

Cel-ce-simte / Teodora Matei
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-154-8

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HLIB
Comanda nr. 204 / iulie 2016
Bun de tipar: iulie 2016
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CEL-CE-SIMTE

Cuprins

Teodora Măcel
Greu de dezlegat

STAR-D-JD

Scris de Teodora Măcel

Cărțile de jocuri. Jocurile cu temă românească

Rezultat

Cartea este finanțată din fonduri naționale ale Ministerului Culturii și Sportului, prin Programul Național de Finanțare a Cărților de Jocuri.

Cuprins

Trois	7
Greu de dezlegat	35
PROFILER – O fugă	67
PROFILER – Pe fugă	99
PROFILER – Cel-ce-simte	133

În cadrul unor zile de joacă și jocuri, copiii sărbătoresc în mod natural o serie de competențe și abilități care îi ajută să devină oameni sănătoși și săraci de război. Acestea sunt: rezistență fizică, coordonarea mișcării, capacitatea de a înțelege și să comunice cu ceilalți, memorie, putere de lucru în cale de jocuri și joacă, etc.

Când credem că le-am spus he hui, ne bucurăm că nu este astfel de simplu pe care îl crede la început înainte să împărățești un om. Cu siguranță se facute genuri de jocuri și exerciții și se pot face multe ce nu sunt o jocuri. De către acesta comunică în mod natural omului. Pe de altă parte, există

pe care trebuie să le spunem să le spună să nu facă astfel de lucruri. În primul rând, trebuie să le spună să nu facă astfel de lucruri, apoi trebuie să le spună să nu facă astfel de lucruri.

Cărți

șlefii
regăsești că sună
șigur O - REFLUXOPIA
Kopka și - REFLUXOPIA
stomac și - REFLUXOPIA

Trois

Iubirea e o serie de reacții chimice pe care, în funcție de vîrstă, ni le explicăm în diverse moduri. Începem prin a iubi oameni frumoși. Ne străduim să fim asemenea lor, să arătăm bine pentru a le fi pe plac. Suntem dezamăgiți, plângem fiecare despărțire ca pe morții cei dragi, din familie. Odată cu trecerea anilor, ne amuzăm de suferințele vechi. Apoi viața ne îndrumă spre oameni deștepți ori sensibili, fără nicio legătură cu canoa-nele frumuseții. Ne fac să zâmbim, să ne trezim cu fluturi în stomac ori să ne proiectăm, în minte, filme de Oscar în care deținem roluri principale.

Când credem că le-am trăit pe toate, ne îndrăgostim iremediabil de ființe pe care în trecut le-am fi ignorat. Abia atunci devenim egoiști pe fiecare gest ori zâmbet al persoanei iubite, pe fiecare cuvânt ce nu ne e adresat. Ne dorim acea comuniune unică și indestructibilă. Ne dorim exclusivitate.

Pe ea am iubit-o fără să vreau. Am dorit-o aşa cum n-am dorit nicio femeie, niciodată. Palmele ei pe obrajii mei aveau

Respect pentru pareri și cărți. Degetele reci pe pielea mea, dându-mi fiori... Am iubit-o. Chiar atunci când se lăsa îmbrățișată de ei. O făcea ca să mă tachineze. Spunea că ei nu contează. Se unduia sub corpurile lor și îmi zâmbea complice. Așteptam să se întindă alături de mine, să mă sărute pe colțul gurii, să mă stingă.

*

Secția 2 de Poliție, Nord

Vineri, 14 august, ora 7:20

Țăranul tremura pe scaunul incomod din interiorul secției. Ducea ritmic la gură paharul cu apă oferit de agent. Scrisese declarația, o semnase, o recitise de câteva ori. La fel și cei doi polițiști. Unul dintre ei rămăsese să-l supravegheze. Celălalt alertase Serviciul Criminalistic. Își aștepta colegii lângă ghena de gunoi ce stătea să deverseze, pe platforma din spatele pieței.

– Zici că nu mai ai nimic de adăugat?

– Nu mai am, am scris tot, păcatele mele... Pot să plec? Nu de alta, dă am marfa pe tarabă, nepăzită... țiganiii atâtă așteaptă... ne fură cu noi de față, darămite aşa... Vă rog...

– De marfă-ți arde dumitale, când avem de-a face cu-o moarte de om? Ce crezi c-ai găsit? Picioare de struț? De femeie, tataie, de femeie... Mai bine zi exact cum și ce-ai atins, ca să nu mai pierdem vremea...

– Dar v-am spus... Mai multe nu știu. Blestemata aia de traistă mi s-a rupt pe drum, că degeaba-i zic muierii de vreo lună: făi femeie, nu mai ține... coase-mi băierile alea, că nu mai am cu ce să car la piață, la oraș... Ea, ca muierile: ba că azi, ba că mâine... Și-am sucălit-o io aşa, cum m-am priceput. S-a rupt pe drum, abia am tărât-o pânăci. Am deșertat morcovii, țelina și verdeața pe tarabă, după aia m-am dus la ghenă

s-arunc nenorocita de traistă... Of... Nu m-aș mai fi dus... Puteam să las pe jos, ca oamenii să fie de la blocuri, să io-s învățăt cu curătenia, am aruncat-o sus, pe grămadă aia mare de gunoi. M-am trezit că alunecă peste mine, și-o dată cu ea un pachet fleșcăit, de-am zis că-i plin de noroi. Numa' când m-am dat mai încolo să mă șterg pe pantaloni, că-mi venise pe picioare, am văzut că-i sânge. Am încremenit acolo, cu pachetul să sprijinăt de bocanci și-am strigat până au venit oamenii ăia de v-au chemat. Da' de atins... nimica n-am atins...

Se uita îngrozit la pantalonii pătați de sânge. Nu era al lui. Sânge străin, probabil al unei femei. Printre straturile de plastic se zăreau niște degete de la picioare. Erau subțiri, aveau unghiile vopsite cu ojă roșie.

Își acoperi fața cu palmele și începu să plângă încet. Nu mai putea rămâne la piață. Dacă vecinele îi păstrau și marfa lui, foarte bine... Dacă nu... se lipsea de câștigul acelei zile. Nu voia decât să iasă la aer, să-o ia agale spre autogara și să meargă acasă. Să-i ardă o scatoală femeii care-l amăgise cu cusutul, apoi să-și pună o țuică mare și să-o bea singur pe buturuga din grădină.

Tresări când ușa se dădu de perete. Polițiștii își făcură niște semne, iar cel ce stătuse cu el îi spuse, plin de importanță:

– Tataie, noi avem declarația dumitale, avem datele din buletin, număr de telefon... Dacă e nevoie, în desfășurarea anchetei, te mai chemăm...

Ușurat că poate să plece, țăranul încuviașă:

- Dacă-i nevoie, vin, cum nu... Pot să plec?
- Acum, da!

Alergă spre taraba închiriată, fără să privească spre ghena de gunoi unde polițiștii criminaliști răscoleau, împreună cu cei de la Salubritate, în căutarea vreunui alt pachet suspect.

Precupețele, dar și clienții de la prima oră, l-au încurajat nerăbdători. Toți întrebau, făceau presupuneri. Smulse basca din cap și-o trânti de pământ, agasat:

– Da' mai tăceți în Paștele mamilor voastre! De un' să știu ce-o fi? Pândiți-i și voi pe militienii ăia și luati-i la rost, că-s mai deștepți! Țață Mio, io plec acasă, le dai și p-astea ale mele?

Femeia ezita, avea și ea marfă, la fel de proaspătă.

– Hai, lasă, nu te mai codi, c-o dau io, de pomană o dau! Na, luati, care vreți?! Acum, până nu mă răzgândesc!

Lua legăturile de verdeată de pe tarabă și le punea în brațele ori sacoșele curioșilor. Când le termină își îndesă basca pe cap și se strecură prin multime bombănind:

– Am dat-o, ’tu-ți Paștele mă-tii de codoașă bătrâna! Iartă-mă, Doamne, da' grele-ncercări mi-ai pregătit dis-de-dimineață!

*

Beam lichior de ciocolată din pahare subțiri, colorate, cu picior. Îi rămâneau mustăți maronii pe care i le curățam cu limba. Ne sărutam abia când paharele erau goale și în ochi îi citeam c-ar vrea să ne iubim. Când erau și ei beam vin. Roșu, aspru, dătător de poftă aprige, dar și de gânduri mâñoioase.

*

Sediul Serviciului de Investigații Criminoale

Vineri, 14 august, ora 9:05

– Domnule inspector-șef, permiteți să raportezi!

Bărbatul cărunt încuviință din cap.

– Am fost alertați de colegii de la Secția 2 de Poliție Nord. În ghena de gunoi din spatele pieței a fost descoperit un colet

suspect, conținând, după primele cercetări, picioarele unei femei.

– Unde-i acum?

– La laborator, legiștii l-au luat în primire, dar avem o problemă...

– Avem?! întrebă superiorul, ridicând sprânceana.

– Ăăă... adică există o problemă... răspunse celălalt, făstăcindu-se.

– Zi!

– Domnul doctor spune că ne dă primul raport până-n prânz, dar apoi pleacă, are tot weekendul rezervat la o vilă în Sinaia, mai vine luni dimineață!

– Da-da, că aici e după chermezele lui... Poți să pleci! Adică... nu! Georgescule, ia convoacă tu o ședință operativă peste un sfert de oră. Pe domnul doctor îl invit eu, personal, ca să-i dau vestea cea mare.

Agentul Georgescu părăsi biroul zâmbind pe sub mustăți. Se învățase cu stilul spartan al inspectorului Adam. Îi plăcea cum îi punea la punct pe câte unii. Medicul nu era bine văzut de șeful lui din cauza reputației proaste. Divorțase de două soții, lăsase fiecareia câte un copil, apoi se implicase în diverse aventuri. Adam, familist convins, nu tolera aerele de donjuan ale doctorului Vlad.

În jurul mesei se strânsese că agenții din echipa de cercetări instituită de Adam. Știau toți condițiile în care se găsise coletul, ce i-ar fi ajutat ar fi fost raportul preliminar al legiștului. Acesta răsfoia tacticos cele câteva file din dosar. Își studia unghiile abia lăcuite și ofță adânc.

– Deci... Picioarele aparțin unei femei cu vîrstă cuprinsă între 35 și 40 de ani, de condiție bună. Se poate observa că frecventa un salon de înfrumusețare. Era proaspăt epilată;

pedichiura, de asemenea, nu pare a fi mai veche de două zile.

Adam râse în barbă:

– Dacă nici dumneata nu te pricepi...

Doctorul Vlad îl aținti cu o privire de gheăță peste capetele colegilor ce zâmbeau pe înfundate.

– Domnule inspector-șef, ironiile dumneavoastră nu sunt de niciun folos anchetei. Pe de altă parte, aşa cum am mai spus, programul meu e de 40 de ore pe săptămână. Șeful meu ierarhic n-a avut nimic împotrivă să-mi aprobe părăsirea de garnizoană pe durata weekendului care, apropos, e timpul meu liber.

– Sunt convins că șeful dumitale n-a avut nimic împotrivă, numai că și el are un șef și... tot aşa... cam cât de sus să ajung ca să-ți vină dumitale o hârtie oficială că acest caz e prioritar și trebuie să-i dedicăm toată atenția și tot timpul nostru?!

Vlad i-a runcat doar o privire pe deasupra ochelarilor cu rame subțiri, aurii.

– Așa... Tăieturile par a fi făcute de lama unui ferăstrău chirurgical. Foarte ascuțită. Precizia lor indică o mâna pricepută, s-a tăiat pe articulații. Nu s-au evidențiat alte răni. Am prelevat amprente de pe sacii de plastic, precum și probe pentru un profil ADN. De asemenea, aşteptăm testul toxicologic. Am estimat că decesul ar fi survenit ieri, între orele 18 și 24.

Unul dintre agenți ieși în fugă pe ușă, cu mâna la gură. Fusese norocos că nu văzuse coletul, norocul îl părăsise, însă, când legistul prezenta detaliile. Fu așteptat să se întoarcă, apoi inspectorul Adam numi echipe care să patruleze prin oraș și să țină legătura cu poliția locală sau de proximitate. Vlad fu sfătuit să nu părăsească localitatea.

*

Îmi spunea că mă iubește. Că stă cu el de milă. Nu-l putea părăsi. I se rupea inima. și inima mea s-a rupt. De multe ori. Și-a ei a stat. O dată. O singură dată.

*

Str. Minerva

Vineri, 14 august, ora 23:18

– Dă, frate, și mie un fum!

– Ai tras de toți banii, dă-te-n pana mea!

– Unul, băi Milule... ultimu'... nu fi bulangiu!

– Hai, da' repede!

Tânărul brunet, cu păr lung prins în coadă, îi apropie țigara de buze și-o trase înapoi după câteva secunde. Celălalt, bondoc și tuns periuță, închise ochii și înghițî fumul, apoi îl suflă încet în sus. Oftă și se încă. Tuși de câteva ori aplecat de spate, cu palmele pe genunchi. Se ridică și își șterse lacrimile.

– Băi, ce prost am fost!

– Te-ai lăcomit, săracie, aia e! Acu' o să-ți ia gâtul foc!

Bondocul mai tuși de câteva ori sprijinit de gardul școlii. Răgușit, întinse mâna spre celălalt și-l scutură, șoptindu-i:

– Băi Milule, să fiu al naibii! Uite colo! Uite câinele-ăla!

Brunetul se scutură, descotorosindu-se de degetele celuilalt.

– A-nceput! Du-te naibii-n casă până-ți trece, m-am jurat că nu-ți mai dau da' te milogești ca o muiere...

Se întoarse hotărât pe călcâie și încremeni. Unul din căi-ii cartierului fugea înținând în gură un pachet învelit în folie stretch. Probabil se dăduse o luptă aprigă pe prada respectivă, pentru că folia era zdrențuită, iar din botul câinelui atârna pe trotuar ceva ce semăna cu brațul unui manechin.

Milu luă o piatră și o aruncă; nimeri aproape de capul câinelui care se sperie, acesta scăpă coletul din gură și alergă schelălăind printre tufișuri. Cei doi se apropiară temători și începură să studieze atât cât puteau vedea printre fâșiile de plastic.

– Milule... hai la Poliție, tată!

– Du-te, mă, de-aci! Să mă ia gaborii că unde-am găsit, că ce-am căutat acolo... Te pomenești că mă scoate și vinovat! Hai dracului să ne căram, ce treabă avem noi cu asta?

Bondocul se înfipsează în călcâie. Avea mintea limpede, de parcă nu fumase niciodată nimic. Văzuse degetele cu unghii sidefate. Nu erau ale unui manechin.

– Cum să plec, mă?! De ce să plec? Dacă era mama sau sor-meia?! Sau sor-ta?!

– Cum să fie mă, sor-meia, da' ce, sor-meia-i curvă s-o agațe bagabonții pe stradă, s-o jupoiae?!

– Da' știi tu că femeia asta era curvă? Zi, știi tu?! Poate-i un copil pe undeva de-o aşteaptă acasă!

– Așa, și dacă mă duc io acu' la Poliție se-nțoarce mă-sa acasă?

– Nu se-nțoarce, boule, da' poate-l găsește pe dobitocul care-a făcut-o și scapă una ca sor-meia, una ca sor-ta...

– Ete ce ți s-au luminat ție mințile-acum! Atunci... să-ți spun cum facem, nu de alta, da' mi-ai înmuiat și mie inima! Tu stai aici, nemîșcat, eu mă duc la secție, că trebuie să fi venit gaborii de noapte, și-i trimit aici.

– Cum să-i trimiți? Nu vii și tu?

– La ce să mai vin?! Datoria mea de cetățean e să-i anunț pe ei, nu să le scriu povestiri pe hârtie că unde-am fost și ce-am găsit...

– Bine, du-te!

Bondocul l-a așteptat răbdător până când l-a văzut apărând cu un polițist de la Secția 4 Vest. Milu își spusese deja povestea, dar o repeta cu voce tare, ca să-l audă prietenul lui.

– Ne întorceam de pe teren, că am făcut un fotbal aici, la școală, după ce s-a inserat și s-a mai răcorit... Si cum mergeam noi așa pe stradă, văd un câine c-alergă cu ceva-n gură. Mi s-a părut dubios, am luat o piatră, am aruncat după el, a scăpat aia din gură și-a fugit. Când am văzut ce era în pachet, i-am zis tovarășului meu să aștepte și să n-atingă nimic, că eu mă duc după domnii polițiști. Ne mai uităm și noi pe la filme-americană, știm cum e cu urmele, cu astea...

Bondocul mormăi în barbă:

– Al dracu' mincinos... Te-ai gândit tu... Poate mă gândesc io s-o iau pe sor-ta o dată, figuristule!

Polițistul se aplecă și aruncă o privire pachetului de pe asfalt. Comunică prin stație cu colegul lui, pe care-l rugă să sună la Investigații Criminale. Se părea că pachetul avea legătură cu cazul care le fusese comunicat de dimineață.

*

Am cunoscut-o la petrecerea de Ajun. Înainte de a-mi fi prezentată, am urmărit-o strecându-se printre invitați. Mi-a strâns mâna și a zâmbit. Avea ochi căprui, rotunzi, rimelați. Deasupra buzei superioare i se întinsese ruj stacojiu. Am regretat mult timp că n-am întins un deget ca să-i șterg urma aceea ce strica echilibrul unei guri perfecte. S-a îndepărtat zâmbind, cu faldurile rochiei dansând în jurul coapselor.

*